

ΕΤΟΣ Γ'.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΡΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 136

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΓΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Τιμή ετησίας συνδρομής προπληρωτέας διά μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διά δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέτανε τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπέζης.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 20 Σεπτεμβρίου 1881.

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

Περὶ τὰ λουτρά τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ ἀνεπτύχθη ἤδη ἀπὸ πινος δυσωδία ἀφόρητος. Ἡ δυσωδία αὕτη εἶναι ἀρρώστια, διότι οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀνκρίθμητοι ζωϊκοὶ καὶ φυτικοὶ ὄργανισμοὶ ἐν ἀποσυνθέσει, ἐν ἄλλοις λόγοις εἶναι κακοήθης ἢ τυφοειδῆς πυρετός. Πρὸ πολλοῦ κατηγγεῖλαμεν τὴν τοιαύτην ἔκθεσιν τῶν λουτρῶν τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ, πλὴν δυστυχῶς καὶ στοιχειωδέσταται ἀλήθειαι ἅς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐξεφέραμεν οὐδεμίαν εὐρον ἠχώ. Πρωθυπουργοί, ὑπουργοί, νομάρχαι, ἀστυνόμοι, ἰκτροσύνεδροι, τύπος, οἱ πάντες ἐπροτίμησαν τὸ ἰδιωτικὸν τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ συμφέρον ἀπὸ τοῦ κοινού συμφέροντος τῆς δημοσίας υγείας. Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀρμοδίους νὰ λάβωσιν ἐπὶ τέλους σύντονα μέτρα πρὸς τυχθεῖν ἀποξήρανσιν τῶν βορβορωδῶν ἐκείνων ὑδάτων, διότι ἀκριβῶς τῶρα ἐπῆλθεν ἡ ἐποχὴ τοῦ μεγάλου ἐκ τούτων κινδύνου. Αἱ πρῶται ἤδη βροχαὶ τοῦ φθινοπώρου καταμιγνύουσιν γλυκὰ ὑδάτα μετὰ τῶν λιμναζόντων ἀλατωδῶν ὑδάτων παρῆγουσι μεγίστην ζύμωσιν, καὶ κατὰ συνέπειαν γεννῶσι τὰ ἐπικινδυνωδέστατα τῶν μισμαμάτων.

Οἱ φαρμακοποιοί, ἐὰν δὲν εἶναι ἀπλοὶ φαρμακῆμποροι ἀλλ' ἐπιστήμονες, δεόν πρωτίστως νὰ ᾧσι χημικοὶ, ἐπομένως δὲν δύνανται νὰ ἐπιρρίψωσιν ἐπὶ τῶν ἐν Ἑσπερία ἐργουσιῶν τὴν εὐθύνην τῆς νοθεύσεως τῆς κινίνης, διότι ὤφειλον αὐτοί, ἕκαστος ἰδίᾳ, νὰ ἐξακριβώσωσι διὰ χημικῆς ἀναλύσεως τὴν ἀγνότητα τῆς κινίνης τῶν. Συνοφίζοντες δὲ λέγομεν, ὅτι ὅσοι γνωρίζουσι τὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ σωτηρίου τούτου φαρμάκου, καὶ πῶς ἐκ τῆς καταλλήλου

χρήσεως αὐτοῦ σώζονται οἱ ἀρρωστοὶ ἐκ βεβλίου θανάτου, θεωροῦσι τοὺς μὲν ἐν γνώσει πωλοῦντας νοθευμένην κινίνην ὡς δολοφόνους, τοὺς δὲ ἐν ἀγνοίᾳ πωλοῦντας τοιαύτην ὡς ἐνόχους φόνου ἐξ ἀμελείας.

Κατὰ τὰς ἐκθέσεις τὰς σταλείσας ἐκ Θεσσαλίας εἰς τὰς ἐφημερίδας, τὸ στρατηγικὸν σχέδιον τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἐπιτελείου τοῦ ἀρχηγείου τῆς ἀνατολικῆς Ἑλλάδος, ἦτο τὸ ἐξῆς. Τριῶν ὁδῶν ὑπαρχουσῶν ἐκ Φαρσάλων εἰς Λάρισσαν, ὁ στρατὸς διηρέθη εἰς τρεῖς τμήματα, ὧν τὸ πρῶτον ἤμῃσι διετάχθη νὰ πορευθῆ τὴν πρὸς δυσμὰς ὁδόν, τὸ δεύτερον ἤμῃσι τὴν πρὸς ἀνατολάς, ὁ δὲ τηλεγραφητῆς κ. Σκιαδαρέσης « διετάχθη νὰ λάβῃ τὴν μέσην ὁδόν. » Στρατηγικώτατα!

Κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ εἰς Λάρισσαν ἡ διδάσκαλος τοῦ ἑλληνικοῦ παρθενιαγωγείου « προσεφώνησε αὐτὰς εἰς τὸν Στρατηγὸν λίαν εὐθαρσῶς, καίτοι τρέμουσα ἐκ συγκινήσεως. « Στρατηγέ, μήτε ὁ κάλαμός μου μήτε ἡ γλῶσσά μου δύνανται νὰ ἐκφράσωσι τὴν χαρὰν ἣν αἰσθάνομεθα σήμερον διὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν μας. »

Κατὰ τὸν αὐτὸν ἀνταποκριτὴν « εἰς ἐπίμτρον μάλιστα παρηκολούθου τὸν στρατὸν ὑδροβάρελλα καὶ ὑδροβουττία πλήρη ὑδατος. »

Ἐκ τῶν ἀστυνομικῶν δελτίων θνησιμότητος μνηθάνομεν παρδοξότατόν τι συμβεβηκὸν ἐν Ἀθήναις. Γεννῶσι δηλ. πικιδία μόλις γεννηθέντα, καὶ οὐ μόνον κόρας, ἀλλὰ καὶ ἀρρενα πικιδία. Τοῦτο τοῦλάχιστον ἐννοοῦμεν ἀναγινώσκοντες, ὅτι ἡ Μαρούλα Στραβογεώργη ἡμερῶν 3, ὁ Γιάννης Περιστερὸς ἡμερῶν 5 κ.τ.λ. ἀπέθανον ἐκ προφύρου τοκετοῦ.

Ἡρωϊκὴ ἀμυνα κατὰ κατασχετηρίων.

Ἀναίμακτος εἰσοδος εἰς τὰς νέας ἐπαρχίας τοῦ ἀνδρὸς τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου.

ΔΙΑΒΟΛΟΣΚΟΡΠΙΣΜΑΤΑ

Ότε πρό ἡμερῶν εἶδομεν μίαν μεγάλην ἐφημερίδα μὲς γράφουσαν, οἶε ὁ κ. Morning Post ἀναγγέλλει τὸ καὶ τὸ, ἐνθυμήθημεν τὰς ἀστείας παρρησιάζεις τῶν γαλλικῶν φύλων, ἄτινα μετέφρασαν ἐκ γερμανικῶν τηλεγραφημάτων τὸ general stab (= ἐπιτελεῖον) διὰ τοῦ general Staff (= ὁ στρατηγὸς Staff), καὶ τὸ der Dampfer Gustav welcher (= τὸ πλοῖον Γουσταῦος ὄπερ) διὰ τοῦ Gustave Weleher, ὡς ἐὰν ἡ ἀντωνυμία ἦτο κύριον ὄνομα.

Εἰδῶσις μεγάλης σπουδαιότητος. Ὁ ἀκάματος καὶ βέλκτης κ. ὑπουργὸς τῶν ναυτικῶν ὁμιλεῖ εὐχερῶς διὰ τηλεφώνου ἐκ τοῦ γραφείου του καὶ μετὰ τοῦ λιμενάρχου Πατριῶς.

Τί λιμα καὶ κὺτὸς ὁ ἐκ Πορταρίας ἀνταποκριτὴς τῆς Ὠρας. Μὰ καὶ τὰ τηλεγραφήματα τοῦ Ζενεμβίση δὲν πηγαινουν ὀπίσω.

ΕΞΥΠΝΑΔΕΣ

Ἡ κ. Πριτζάρη ὁμιλεῖ μετὰ φίλης τῆς εὐρώστου καὶ ἀσχῆμου περὶ τινος κυρίας ἐν Σπέτσαις.

— Εἶναι εὐμορφη; ἐρωτᾷ ἡ φίλη.

— Ὁραιοτάτη καὶ νὰ ἰδῆς ποῦ σοῦ μοιάζει. Μόνον ποῦ εἶναι πλέον λιγνὴ καὶ πλέον εὐμορφη.

Ὁ διδάσκαλος πρὸς τὸν μαθητὴν:

— Καὶ τί ἔκαμαν οἱ Ἑβραῖοι ἅμα διέβησαν τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν;

Ὁ μαθητὴς διατάζει, μετ' ὀλίγον δὲ ζῶων τὸ ὠτίον,

— Δάσκαλε, ἐστάθησαν νὰ στεγνώσουν.

Κλητὴρ τις ἐπανερχόμενος ἐκ τῶν Παρισισίων Κήπων, ὅπου γενναίως ἔθυσε τῷ Βάκχῳ, χάριν ἐννοεῖται τῆς τάξεως, μετέβηκε προχθὲς εἰς τὸ τμήμα διὰ τῆς πύλης τοῦ Ἀδριανοῦ. Ἀλλὰ προσκρούσας κατὰ τῶν μαρμάρων πίπτει χαμαί. Εὐθὺς ἀνεγείρεται καὶ νομίζων, ὅτι ἀναιδὴς τις τὸν ἐρριψε, ξιφουλκεῖ καὶ ἐπιπίπτει κατὰ τοῦ ἀγνώστου ἐχθροῦ. Τὸ μάρμαρον ὑπὸ τὸ ξίφος ἀναδίδει σπινθήρας καὶ ὁ κλητὴρ πεφοβισμένος,

— Ἄ! τοῦ λόγου του δὲν χωρατεύει! Ἔχει πιστόλα.

Καὶ τῷκοψε λάσπη.

Λοχίας μεθυμένος ἐπανήρχετο χθὲς εἰς τὸν στρατῶνα τοῦ 27 τάγματος, ὅτε ὁ ὑπολοχαγὸς του πλησιάζων αὐτόν,

— Ἄ! ἀθλιε, τῷ λέγει, δὲν ντρέπεσαι νὰ μεθοκοπᾷς;

Καὶ τί θὰ κάμης αὔριον ὅταν γίνης ἀξιωματικὸς.

— Ὅταν γίνω ἀξιωματικὸς; Δὲν θὰ κατὰδέχωμαι νὰ μιῶ με λοχίας μεθυμένους.

Ὁμίλει τις γεωπόνος περὶ τῆς βροχῆς καὶ ἔλεγεν, ὅτι ἡ σιγανὴ βροχὴ ὠφελεῖ τὰ σταφύλια διότι φουσκόνουν αἱ βῆγες καὶ γίνετι κρασί περισσότερον.

— Κύτταξε, κύτταξε, εἶπεν ὁ κρασοπικτέρας Θ. Δὲν μὰς σώνουν οἱ ταβερναίριδες ποῦ νερόνουν τὸ κρασί, τώρα μὰς ἤλθε καὶ ὁ Θεός.

Μὰς διηγήθησαν δι' ἀγασθὴν τινὰ γράειν ἀποθνεύσαν προχθὲς εἰς ἡλικίαν 116 ἐτῶν.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ ἱερεὺς μετὰ τῆς ἀγίας Κοινωνίας προσεπάθει νὰ τὴν πείσῃ περὶ τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου τούτου.

— Ἐτζί εἶναι, πικτᾶ μου, ἀπεκρίθη ἡ γράειν ἐξησθενημένη τῇ φωνῇ, δὲν προφθάνει κἀνεὶς ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του καὶ εὐθὺς τὸν πέρνει ὁ χάρος.

Ἐν τῷ εἰλαιῶνι. — Ἐ σκότωσες τίποτε κυνήγι;

— Οὐτ' ἔνυν κεφαλᾶ! ἀλλ' εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἐκυτόν μου... Ἐφέτος σημάδεύω καλλίτερον ἀπὸ πέρουσι.

Ὁ ἀμαξίας τοῦ κυρίου Ρ. αὐτὰς τὰς ἡμέρας μετὰ τὴν βροχὴν ἐκρύωσε. Πηγαίνει εἰς τὸν κύριόν του.

— Ἀφέντη, τῷ λέγει, δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ βγαίνω μετὰ τὸ ἀνοικτὸ ἀμαξάκι.

— Διατί;

— Ἐτσάκωσα μετὰ τὴν βροχὴν ἕνα τρομαρὸ κρουλόγημα ὁ γικτρὸς μου εἶπε νὰ προφυλαχθῶ καὶ δι' αὐτὸ σὰς παρακαλῶ νὰ βγαίνετε δύο τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὸ κλειστὸ κουπέ, ἕως νὰ γίνω καλᾶ.

— Ἐπληξά εἰς τὴν Κηρυσιά, ὄλο βρέχει, βρέχει, βρέχει.

— Μήπως καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν βρέχει;

— Ναι, ἀδελφέ, μὰ εἰς τὰς Ἀθήνας βρέχει ἐπάνω σὲ κᾶτι τι, σὲ σπίτικ, σὲ ἀνθρώπους, σὲ ἀμάξια. Ἐδῶ βρέχει ὄλο ἀπάνω σὲ τὸ χωράφι. Εἶναι μονότονος. Ἡ βροχὴ τῶν Ἀθηνῶν εἶναι πλέον πολιτισμένη.

— Τί ἀθλιος κειρός!

— Ναι φίλτατε τὸ χειρότερον, ὅτι ἂν δὲν ἀλλάξῃ θὰ ἔχωμεν ὄλο ἀθλιον κειρόν.

Ἡ χήρα * ἀρεγομένη τρίτου γάμου ἐνέγραψεν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ δευτέρου τῆς συζύγου ἀποθανόντος προπέρυσιν:

«Ἐνθάδε κεῖται ὁ Ἱερεμίας Χ. ἐβδομηκοντούτης. Ἄνε γέρθη δαπάναις τῆς χήρας αὐτοῦ, ἧτις ἐπέτεχεν αὐτῷ ἕνεκα τῆς διαφορᾶς τῆς ἡλικίας τόπον θυγατρὸς».

Καὶ μίαν ἐπιγραφήν παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου Κοδοנוπιεῖον καὶ... (Μαυτεύατε!) καὶ χαλκογράμματα.